

Pethő Lorand

narancs

„s a maradék reménnyel el-
röppen egy lóttlábú angyal.
Hűlt helyén gyermekek maradnak, gyanútlanul
faggatódzó gyermekek –,
(Farkas Árpád)

*harminc éve keresem annak a narancsnak
az illatát amelyért órák hosszát álltunk
a dermedt hidegben*

*harminc éve cseng fülemben
stai că trag**

*harminc éve látom apám kinyújtott
kezeiben a narancsot
mint a bódéhoz lép
és azt az őrszemet*

*harminc éve keresem azt az oszlopegyenes testet
azokat a fagyott könnyeket*

harminc éve próbálok megérteni apám gesztusát

*harminc évembe telt hogy megmelegedjek
ne féljek ha nem a párizsi íze
az utolsó harapás*

*harminc évembe telt hogy megértsem
miért imádkoztunk oly csendben azon az éjjel
és miért szegezték be a templom ablakát*

már nem a gázszekerek csörömpölése ébreszt

*kinyújtott kezemben fagyott könnyecseppek
kinyújtott kezemben ugyanaz az albatros
rádió mely üvöltötte győztünk
és kinyújtott kezemben apám kinyújtott keze
narancs*

*harminc éve keresem annak a narancsnak
az illatát amelyért órák hosszát álltunk
a dermedt hidegben*

---

*állj vagy lövök

Király Farkas

Ballada régi karácsonyról

Werner Almen emlékére

*fukar havával december
szele mint a borotva
dohog a város mérgesen
fényei mind eloltva*

*eljöttem ide hadnagy úr
három hónapja éppen
otthon az anyám szeretőm
én meg a semmit védem*

*nem értem mi e hangzavar
talán ezer kiáltást
kerget az éledő vihar
átkot vajon vagy áldást*

*senki nem alszik idebenn
fegyverét olajozza
hadnagy szemében félelem
történeink míg osztja*

*fukar havával ez a tél
szele akár a penge
katona áll a híd előtt
éhesen dideregve*

*itt vagyok én is hadnagy úr
idehozott az ördög
veszedelemről sír az éj
nem értem amit dörmög*

*fegyver ugatja a csillagot
lángot köpköd az égre
baka fekszik a híd előtt
aszfaltot fest a vére*

*nem alszik senki odakinn
ezertorkú az éjjel
átkot vagy áldást osztogat
sötétség táncol a mélyel*

*mi ez a nagy csend hadnagy úr
állok vajon vagy fekszem
oldalamban valami szúr
mi történt nem emlékszem*

*idevetett az ördögöd
lövést kaptál hát hármat
nem látod már többé soha
otthon váró anyádat*

*mi ez a sötét hadnagy úr
mondja el nekem kérem
mért vörösek a csillagok
miért folyik el a vérem*

*ide hozott a szerencséd
sebeket kaptál hetet
nem csókolod meg már soha
a gyönyörű kedvesed*

*bánat azóta december
karácsony hogyha eljő
olajillatú tenyerem
lóporszagú a felhő*

Lőrincz P. Gabriella

Pecsét

*A serkenő vértől
A hóból csak sár lesz,
Keveredik a vörös a fehérrel.
Születik Kisjézus,
A pap vigasztal, hol borral, hol kenyérrel.
Szakad majd egyszer a kárpit, meglásd!
Véres a születés.*

*Az angyalnak törött a szárnya,
Kezében villan a kés.
Két mennybőlazangyal között
Dörren a puskalövés,
Öljön hát, vagy imádkozzon az ember,
Ha reménye már elenyész?
Igaz-e mondd csak, valóban megszületett,
Vagy fegyverek szólnak?
Fény és ropogás,
Mintha csontja törne a veres lónak,
Megtettesül most a Jelenés.
Törnek a pecsétek:
Harag, Háború, Éhínség, Halál.
Szertenézünk,
Kiskarácsony,
Az utca vérben áll.*

Vörös István

Visszaesés

*Kivégzés karácsony másnapján,
furcsa egy ajándék a változástól,
mikor az ember gyilkolást nem pártol.
Rosszat is sejthet ez alapján.*

*De jön az eufórikus öröm,
eltűnnek a nagy gonoszok,
a boldogságra akad bőven ok.
Ám mindig lesznek újak. Esküszöm,*

*gyanús volt a túl könnyű siker,
az ördög nem éri be ennyivel,
hisz az új magát rögtön bemocskolta.
Újfajta utak nyílnak a pokolba.*

*Hogyan lesz ebből szép Karácsony?
Az is elmúlt, a szörnyű és remek.
Lecsengtek végsőnek hitt végítéletek.
Egy másik ember múltjait kiásom*

*a tudatalattimból.
Milyen is volt a legelső karácsony,
megyek a három királyok után,
a pusztában hóvihar tombol,
nem ember vagyok, keselyű csupán,*

*fejem fölött egy üstökös lobog.
Nem is nagyon sietnek,
és nem maradnak elhullt állatok
a nyomukban, az ég furcsán ragyog.*

*Egy istállóba tódul mindegyik,
befér egy egész karaván.
Azt hiszem, Isten mégis létezik,
ha másféle csőröm volna, kimondanám,*

*nem dal törne ki, hanem hurrikán!
Ám túl sok rossz történik a jövőben,
hogy jó dolga lehet a keselyűnek
is.
De jó, hogy sosem éheznek!*

*Kivégzéssel is végződhet Karácsony,
sok múlik majd a folytatáson,
mert minden csecsemő ígéret.*

*Ha növényevő denevérek
aluszna egyszer a padláson,
két emlékem a tudat alá visszaásom.*

Lackfi János

Gyámoltalanok

*Két gyámoltalan kinézetű egyén,
egy öregember, egy öregasszony
fálnak támasztva fekete-fehéren
Dióhéjak ropogása, klopfolóval
törtük, ujjbegynyi agyak gurultak
szerteszéjjel a földön
Daráltuk a mákot,
zsíros fekete földként
gyöngyözött, mintha lapáttal
holttestekre hullna
Tekeredik a kígyó,
mint a bejgli koncentrikus körei,
a sors mindig önmagába harap,
néha belénk is
Talpunk alatt dióhéj
ropogott, mint betört ablakú háznak
recsegő üvegcserepei
Hittük is, meg nem is,
szemünk láttára nappalinkban
halomra löve az a két nagykabát
Forradalmi gomblyukak nyíltak
a sűrke szöveten,
acélt gombolt belé a történelem*

*Vöröslő kokárdák bokkrétázták azonnal
a két kifacsart-felmosórongy-egyén
testi burkát ölelő posztóharangot
Azon a képernyőn gyász volt,
ami szerteszivárgott,
fekete-fehér vér nem létezik
Bottal kiütött szemű író
a barikádon, besavanyodott
békeidőkből hirtelen lett zúdulás
Addig is tudtuk, história íródik,
de azt hittük, csak lenyelt félelemből,
végtelenhosszan jegyzett besúgóbetűikből
Aztán kiderült, ilyen egyszerű,
ilyen drasztikus: Csau és Csauné,
az év legjelentősebb terítéke
Nagyvadra lőtt a nép,
azt beszélték, azért kellett ezt
világszerte levetíteni,
hogy a legendák szárnyra ne kapjanak,
ne lehessen döglött kutya élő hírével
ellenlázadást csiholni
Nappali, cserépkályha melege,
dió ropogása, mákdaráló roszogása,
két riadt arcú kisnyugdijas terrorista
nappalink szegletében mindörökké*